

Un blanco fácil

Títol original: *La syndicaliste* **Direcció:** Jean-Paul Salomé **Guió:** Fadette Drouard, Jean-Paul Salomé (llibre: Caroline Michel-Aguirre) **País:** França **Durada:** 121 min **Any:** 2022
Gènere: Thriller basat en fets reals **Interpretació:** Isabelle Huppert, Alexandra Maria Lara, Benoît Magimel, Marina Foïs, Yvan Attal, Grégory Gadebois, Pierre Deladonchamps, François-Xavier Demaison, Gilles Cohen... **Música:** Bruno Coulais
Fotografia: Julien Hirsch **Distribuïdora:** Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 09/06/2023
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès subtitulada en espanyol

SINOPSI

La història real de Maureen Kearney, principal representant sindical d'una potència nuclear multinacional francesa. Es va convertir en denunciant, denunciant acords d'alt secret que van sacsejar el sector nuclear francès. Sola contra el món, va lluitar amb dents i ungles contra ministres del govern i líders de la indústria per treure a la llum l'escàndol i defensar més de 50.000 llocs de treball. La seva vida va fer un tomb quan va ser assaltada violentament a casa seva... (FilmAffinity)

CRÍTICA

02/09/2022 - VENÈCIA 2022: *Jean-Paul Salomé recorre amb un apassionant thriller les desventures que va viure una sindicalista a la vida real, interpretada aquí per la gran Isabelle Huppert*

“Quan faig una promesa, no la faig en va. Lluito per aconseguir-ho”. Ser la cap del sindicat en una multinacional amb una connexió molt estreta amb els governs obre la porta al primer nivell industrial i polític, però quan intentem posar traves als interessos més poderosos, la reacció pot ser particularment violenta, sobretot si ets una dona en un univers dominat per homes. Maureen Kearney, delegada inevitable de CFDT durant vint anys en el gegant nuclear francès Areva, ho ha pagat amb la seva pròpia persona. Aquesta història veritable ha inspirat **Jean-Paul Salomé** per dirigir l'eficaç i apassionant *thriller* **Un blanco fácil**, estrenat al programa Orizzonti de la 79a Mostra de Venècia.

El 7 de desembre de 2012, la Maureen (la sempre perfecta **Isabelle Huppert**) és descoberta per la seva empleada al soterrani de casa seva als afores de París. Lligada a una cadira, amb un barret al cap, una A escrita al ventre i la taca del ganivet que la va traçar enfonsada en el seu sexe. L'incident, que obre la pel·lícula, serà el centre d'una història de doble tall (un guió molt bo escrit pel director i **Fadette Drouard**, a partir del llibre *Un blanco fácil*, de **Caroline Michel-Aguirre**). La història comença uns mesos abans. La directora general d'Areva, Anne Lauvergeon (**Marina Foïs**), que sempre ha treballat en harmonia amb la Maureen, es prepara per cedir el seu lloc. La succeeix Luc Oursel (**Yvan Attal**), a qui les dues dones no aprecien i és recíproc. Poc després, un “bocamoll” revela a la Maureen que Henri Proglio, director de l'altre gegant nacional de l'energia, EDF, maniobra en secret i sota els radars de la supervisió estatal per aliar-se amb un grup xinès i construir amb Areva centrals nuclears de baix cost. Decidida a alertar els poders públics, la Maureen espera el veredict de les eleccions presidencials i, una vegada que els socialistes han tornat al poder, informa el ministre d'Economia Arnaud Montebourg, qui ho posterga, i després els diputats. Tot i els consells de prudència dels uns i els intents d'intimidació (cada vegada més directes) dels altres, demana una cita amb el president de la República. Però no l'arribarà a veure a causa de l'agressió, que té lloc aquell mateix matí. A més, la investigació de la gendarmeria comença a posar en dubte la seva bona fe, i la converteixen en sospitosa d'haver-ho simulat tot. I si fos cert?

“A què jugues?”, “T'excita semblar més important del que ets”, “Fica't en els teus assumptes; l'última advertència”, “Et faré miques”: la pel·lícula transcriu a la perfecció la violència preparada per sortir en el món aparentment tranquil·la dels negocis, la dificultat extrema d'explicar i acceptar la veritat dels denunciants, les aliances vicioses que es tramen si cal per fer-los callar i l'esforç extra que suposa la condició femenina. **Un blanco fácil**, molt ben construïda i amb bon ritme, tracta també del caràcter perillósament obsessiu i addictiu del poder i de la sobreinversió en la feina, injectant prou matisos per ser alhora una obra per al gran públic i un tema de reflexió ciutadana molt important.

Fabien Lemercier – cineuropa.org